

PARTEA 1

UN BĂIAT CARE FUNCȚIONEAZĂ CU FISE

1.1

MANIFEST

Aproape toată lumea-i zicea Eve.

La prima vedere, nici nu i-ai fi luat seama. Nu că i-ar fi păsat ei prea mult. Cocoțată pe umărul unui gigant de metal, era doar o siluetă în mijlocul șuieratului și huruitului și nimbului de scânteii scăpărătoare. Înaltă, puțin uscățivă, cu bocanci prea mari și pantaloni-cargo prea strâmți. Părul blond, decolorat de soare, ras pe părțile laterale, era tuns într-o creastă impresionantă. Pomeții ascuțiți erau mânjiți cu vaselină, iluminați de arzătoarele de tăiat din mâini. A avea șaptesprezece ani, însă arăta mai în vârstă. La fel ca tot ce o înconjură.

O sferă din metal întunecat ocupa orbita unde ar fi trebuit să fie ochiul drept. Șase cipuri din siliciu erau introduse în spatele urechii drepte și un oval lung de țesut artificial se întindea de la tâmplă până la baza craniului. În mod evident, implantul nu fusese menit pentru ea – culoarea pielii era puțin prea deschisă pentru a se potrivi cu tenul.

Avea doar forma potrivită pentru a acoperi o gaură urâtă de ieșire.

— *Probă de microfon, probă de microfon... M-auziți?*

Fata căreia aproape toți îi ziceau Eve strânse o șurubelniță între dinți și aruncă o privire spre monitoarele înșiruite vizavi de puțul în care lucra. O imagine de înaltă rezoluție îi înfățișa arena de deasupra capului, cu diametrul de trei sute de metri, ticsită cu baricade arse și carcasa ruginite ale concurenților anteriori. EmCee-ul se afla în lumina reflectorului, purtând o haină cu paiete și un melon adecvat. Nu era nevoie de niciun microfon. Vocea i se auzea direct în stația de amplificare, datorită implanturilor dentare.

— *Juvi și juve!* țipă ea. *Uciगाși de scenă și sclavi-de-salarii, bun venit la... WarDom!*

Mulțimea aclama. Mii de oameni, agățați ca lipitorile de barele de protecție ale Domului, fredonând și răpăind din picioare. Majoritatea lor făceau și mai urât din cauza stimulatoarelor sau a trăsăului făcut acasă, îmbătați de gândul carnajului ce avea să vină. Vibrațiile lor se înfingeau în oasele Evei și ea nu putea face altceva decât să zâmbească. Gustându-și frica și înghițind-o cu totul.

— Să-nceapă balul, șopti fata.

— *În zona albastră, răcni EmCee-ul, condamnatul! Un frișer, proaspăt venit de la frontiera cu Sticla, având pe răboj uciderea a șaptezeci și doi de cetățeni acreditați. Adus aici astă-seară pentru a gusta din justiția vechii școli! Tot ce trebuie să faceți e să-i oferiți acestui fug un bun venit călduros, demn de Resturi. Ceva volum acum, dacă vreți... pentru GL-417!*

O baie de lumină albastră se bolti la capătul din nord al Domului, iar panourile de pe podea se retraseră. O carcasă mătăhăloasă, amenințătoare, robotizată, se înalță la vedere sub o ploaie de scuiături și de huiduieli. Măruntaiele Evei se întoarseră pe dos la vederea imaginii de pe monitor. Arzătorul îi tremura în mâini.

„E greu să-ți înghiți spaima fără scuiat, așa-i?”

Robotul din zona albastră avea zece metri înălțime. Mătăhălos ca un cuirasat, părea o combinație între un excavator

și un soi de cavaler în armură, desprins dintr-un realvirt istoric. Era un model pentru luptă grea, clasa Goliat, iar vederea unui 'bot atât de letal adus sub luminile Domului îi făcu pe pariori să se scotocească prin buzunare și pe agenții de pariuri să se repeadă la catastifele lor.

Aceasta avea să fie o bătaie pe cinste...

— *Va fi un masacru*, rosti un glăscior în urechea stângă a Evei.

Ignorând avertismentul, fata își termină sudura, ochelarii de protecție acoperindu-i ceea ce considera a fi ochiul bun. Implantul negru strălucitor introdus în găvanul drept îi asigura o vedere mai bună decât globul ocular adevărat; era dotat cu compensare pentru exploziile de lumină, zoom, adaptare la luminozitate slabă și termoviziune. Însă întotdeauna avea dureri de cap din cauza lui. Bâzâia, când ea clipea. Îi provoca mâncărimi, când se trezea plângând dintr-un coșmar.

— Cum așa, Cricket? strigă ea.

— Sistemul de ochire arată o îmbunătățire de numai 13,7%.

Cricket se holba la ea din scaunul de pilotaj, cu ochii lui asimetrici. Fața roboțelului nu afișa expresii, însă își mișca fâșiile metalice care treceau drept sprâncene pentru a-și manifesta emoțiile. Era un homunculus din părți dispartate, înalt de patruzeci de centimetri, de culoarea ruginii. Nu avea niciun fel de simetrie. Teleobiectivele îi erau mult prea mari pentru cap, iar capul îi era mult prea mare pentru corp. Disipatoarele termice de pe spate și scalp stăteau precum țepii unui animal dintr-un realvirt istoric vechi. Li se spunea porci spinoși.

— Păi, e vremea balului, răspunse fata. Goliatul ăla-i mare cât o casă, deci nu va fi dificil de lovit.

— S-ar putea să sune caraghios, însă te poți retrage ori-când, Evie.

— De ce-ai crede că sună caraghios, Crick?

— Știi să faci lucruri mai bune decât așa ceva. Cricket sări pe podea. Nici n-ar fi trebuit să vii aici. Bunicul și-ar ieși din pepeni dacă ar afla.

— În primul și-n primul rând, cine crezi că m-a învățat cum să construiesc roboți?

— Cu asta ești prea departe de categoria ta de greutate. Te porți ca o idioată.

— Bunicul o să te dezactiveze dacă află că vorbești așa urât.

Cricket își puse o mână pe piept, într-o solemnitate batjocoritoare.

— Sunt așa cum m-a dorit constructorul meu.

Eve râse și se cățăără spre habitacul. Era confortabil; machina ei avea numai șase metri înălțime și abia dacă mai exista loc și pentru ea în afară de monitoare și de panourile de control. Majoritatea mașinilor care concureau în luptele din Dom erau modele de infanterie recuperate, însă progenitura Evei făcea parte din clasa Lăcustă, construită pentru atacuri fulgerătoare asupra unor poziții fortificate, în timpul Războaielor Stat-Corporații. Avea formă umanoidă, iar lipsa masivității era compensată de viteză și era adaptată pentru distrugerea boților – gheare zimțate la mâna stângă, un picon propulsat de jet în cea dreaptă. Armura îi era pictată într-o combinație violentă de negru și de roz electric. Eve se lăsă în scaunul pilotului și îi strigă lui Cricket:

— Îmi pare curu' mare în asta?

— Vrei să știi adevărul?

— Vrei să-ți dezactivez iarăși unitatea vocală?

— Serios, Evie, n-ar trebui să urci acolo.

— A fost o oportunitate, Crick. Avem mare nevoie de mălai.

— Te-ai întrebat vreodată de ce ți se oferă prima rundă împotriva unui robot atât de mare?

— Iar tu te-ai întrebat vreodată de ce-ți repet că ești paranoic?

Cricket își duse din nou mâna pe piept.

— Sunt așa cum m-a dorit...

— Da, da. Eve zâmbi strâmb și începuse secvența de pornire. Du-te la monitoare, da? O să am nevoie de ajutorul tău.

Fata era întotdeauna uimită de cât de bine ofta roboțelul, ținând cont de faptul că nu avea plămâni din care să răsuflă.

— Să nu-ți fie frică niciodată, Crick. Lovi ușor cu palma pe blindajul machinii. Un robot așa frumușel ca tine n-o să fie mătrășit în niciun caz de un frițer. Nu atâta vreme cât pilotez eu.

Glasul îi răsună Evei în cască:

— *Grozav. Ai încredere în tine, fug.*

— Oh, mulțam, Lem, zâmbi ea.

— *Nicio problemă. După ce mori, îmi rămân mie toate boarfele tale, da?*

Motoarele se cutremurară și cei patru mii de cai-putere de sub caroseria machinii o făcură pe Eve să rânjească. Își prinse centura de siguranță, în timp ce glasul EmCee-ului răsună prin WarDom.

— *Iar acum, în zona roșie!*

Un muget se desprinsese din rândul spectatorilor.

— *Un pumn de îndârjire, construcție artizanală, chiar aici, în Resturi. Neînvingă în opt lupte crâncene și ridicând prima ghioagă amețitoare, iat-o pe Doamna Justice. Pregătiți-vă să răgușiți pentru domnișoara Cârpeală!*

Plafonul se căscă larg. Făcându-i cu ochiul lui Cricket, Eve azvârli șurubelnița și închise habitacul cu o pocnitură. Douăsprezece ecrane se aprinseră când își băgă mâinile și picioarele în mânecile și în cizmele de control. Sistemele hidraulice șuierară, iar motoarele duduiră prin pereții habitaculului când păși pe platforma de încărcare pentru arena WarDom.

Când se expuse vederii, mulțimea scoase strigăte de susținere. Eve își mișcă picioarele și machina ei înaintă pe terenul de măcel. Giroscoapele zumzăiau în jur și încărcarea electrostatică îi păcănea de-a lungul brațelor. Domnișoara Cârpeală oferi un salut soldățesc, iar publicul răcni drept răspuns. Eve arătă spre cele două cuvinte vopsite cu litere stilizate pe posteriorul machinii ei:

PUPAȚI AICI.

Adversarul Evei stătea tăcut, cu un luciul fantomatic conferit de microsolarele din vopseaua lui de camuflaj. Spre deosebire de machina ei, Goliatul era o logika, un robot acționat de propria inteligență mai degrabă decât prin control uman. Dacă lumea ar fi funcționat normal, Prima Lege a Roboticii ar fi împiedicat orice robot să ridice mâna asupra vreunui om. Problema era că Goliat ăsta frișase undeva pe drum și fantomase un grup de coloniști în apropierea Sticlei. Nu era prima dată când se întâmpla așa ceva. Din ce în ce mai mulți boți păreau că o luaseră razna prin pustietăți. Poate din cauza radiațiilor. Sau a izolării. Cine știe? Însă luptele cu boți atrăgeau întotdeauna publicul cel mai numeros. Eve n-avea nicio problemă în a doborî un frișat dacă asta însemna să dobândească mai multe credite.

Adevărul era că ceva din ea chiar gusta asta.

Însă, în pofida bravadei, avertizarea lui Cricket îi bâzâia în minte, în vreme ce-l măsoara din priviri pe Goliat. Era clar cel mai mare dintre boții cu care se confruntase, având optzeci de tone. Fata își mușcă buza de jos, încercând să-și astâmpere emoțiile. Implantul optic bâzâia când ea se încruntă. Pielea artificială de la tâmplă era singura porțiune a feței care nu era năclăită de sudoare.

„Dacă n-aș avea atâta nevoie de premiu...”

— *Și-acum, pentru neinițiați, croncâni EmCee-ul, competițiile din Dom sunt simple ca bună ziua. Logika condamnată luptă până la SDF – asta înseamnă „scos-din-funcțiune”.*

Dacă un luptător ajunge SDF, un altul intră în arenă. Frumosoșilor, aveți la dispoziție șaiszeci de secunde înainte de a se închide pariurile. Vă reamintim că execuția de astă-seară este sponsorizată de distinsul colectiv de la BioMaas Incorporated și de vizionarii de la Daedalus Technologies.

Prezentatoarea își arată implanturile optice, în două nuanțe, și zâmbi cu subînțeleș.

— *Construim azi ziua de mâine!*

Reclame dansau pe monitoare, deasupra capului EmCee-ului. Eve analiză uriașul de pe ecranele ei, calculându-și cea mai bună mișcare de deschidere. Glăsciorul din urechea ei se auzi iarăși, pe o tonalitate de fetiță, cu efect de microfonie.

— *Am un agent de pariuri care-ți dă o cotă de patru la unu împotriva ta, rebelo.*

Eve bătu în microfon.

— *Patru la unu? Tare de tot. Bagă-ne, Lemon.*

— *Cât de mult vrei să scoți de la tipii ăștia strânși la pungă, dulceață?*

— *Cinci sutare.*

— *Ești fumată? Astea-s toate fondurile noastre. Dacă pierzi...*

— *Am învins în opt lupte la rând, Lemon. N-am de gând să-ncep să pierd acum. Avem nevoie de câștigul ăsta. Sau ai o metodă mai bună de a face rost de medicamentele bunicului?*

— *Să știi că am o metodă, zact.*

— *Ceva care să nu implice apropierea mea prea mare și lipicioasă de vreun sclav-de-salariu nenorocit de vârsta a doua, clar?*

— *Mda, atunci n-am nimic.*

— *Fă pariul. Cinci sutare.*

— *OK, veni răspunsul. Tu ești șefa.*

— *Nu uita să iei chitanța, da?*

— *Hei, s-a-ntâmplat doar o dată...*

— *Treizeci de secunde, faceți pariurile!* țipă EmCee-ul.

Eve reveni la afișajele ei și rosti în microfon:

— Cricket, mă recepționezi?

— Păi, nu te recepționez, nu, se auzi răspunsul printre pârlăituri. Dar te aud, dacă asta ai vrut să zici.

— Ha-ha, ce amuzant. Bunicul ți-a ajustat din nou softul de umor?

— Sunt o lucrare în curs de desfășurare.

— O să-i spun să continue. Miji ochii spre goliatul profilat pe monitoare. O să lupt pe latura din sud și mă duc la optice, simți asta?

— Drept în strălucitoarele mele piese metalice bărbătești.

— Tu n-ai părți bărbătești, Crick.

— Sunt după cum m-a dorit creatorul meu. Un oftat metalic. E așa un nemernic...

Vocea lui Lemon pârlăi în urechea Evei:

— *OK, să-i dăm drumul. Poți să-mi vezi fundul? Sunt pe lângă standul Neo-Meat™.*

Eve scană mulțimea. Vânători de chilipiruri și localnici, majoritatea veniți să se descarce după munca grea din timpul săptămânii. Văzu o gașcă din Frăție. Erau șase, îmbrăcați în robe roșii, de școală veche, predicând tare, peste zgomotul Domului, despre puritatea genetică și nenorocirile ciberneticii. Bannerul lor stacojiu era ornat cu un X negru mare, precum cel pe care-i țintuiau în cuie pe oameni când Legea nu era atentă.

La marginea arenei, Eve zări o fată mărunță, îmbrăcată într-o jachetă de piele uzată, mult prea mare. O tunsoare bob roșu aprins, răvășită. O față presărată cu pistrii. Ochelari pe frunte și un choker la gât. O mână într-o mânășă fără degete făcu semn în direcția ei, printre barele de protecție ale Domului.

— Te văd, îi răspunse Eve.

Inimitabila domnișoara Lemon Fresh țopăi de bucurie și duse degetele arătătoare în semn de cornițe lângă tâmple.

— *OK, pariul s-a marcaaaaaat, cel mai bun, raportă ea. Cinci sutare pe cota patru la unu. Să sperăm că nu ți-ai lăsat mojo-ul în ceilalți pantaloni.*

— *Ai luat chitanța?*

— *S-a întâmplat doar o dată, Evie...*

Eve își reîntoarce atenția la adversar și-și flutură degetele peste comenzile mediului din mânușile ei. Auzise zvonul că toate arenele Domefighter de pe continent erau virtuale, însă aici, în Resturi, luptele din WarDom se desfășurau strict după vechea școală: cu reciclați, reparați, remodelați. La fel ca orice altceva de pe insulă. Un mesaj de confirmare îi licări pe display, semnalând că întregul control fusese transmis consolei. Înclină platforma cu o fracțiune sub Goliat, doar de încercare.

Robotul se poticni când panourile de sub picioarele sale se deplasară. Eve se întrebă ce procese au loc în creierul lui computerizat. Dacă știa că avea să piară în seara asta. Dacă i-ar fi păsat, presupunând că ar fi fost programat să-i pese.

Mulțimea urlă când podeaua se mișcă, plăcile de oțel interconectate vâlvurindu-se în timp ce degetele încordate ale Evei strângeau comenzile. EmCee-ul se retrăsese în cabina de observație, deasupra arenei și vocea ei vibra în sistemul de amplificare:

— *După cum vedeți, controlul mediului a fost remis primului concurent. Conform regulilor standard din WarDom, va avea la dispoziție cinci bile pentru demolări, plus modulația de suprafață. Pentru prospăturile de aici, asta-nseamnă... Ăăăăă, la naiba, ia întrebați-l pe tăticul vostru ce-nseamnă asta după ce-l trimiți acasă dimineața. Zece secunde până la ostilitățile depline!*

Numărătoarea inversă apărău pe monitoare, logourile Dae-dalus Tech și BioMaas Inc. rotindu-se în colțuri. Mulțimea se alătură numărătorii, cu palme transpirate pe barele ruginite.

— *Cinci...*

Eve miji ochii, iar pe buze îi apăru un zâmbet tăios, ca o lamă de ras.

— *Patru...*

Domnișoara Cârpeală se încordă ca un alergător pe blocstart.

— *Trei...*

Uriașul stătea neclintit ca un bolovan.

— *Doi...*

— *Mai puternice-mpreună*, murmură Lemon.

— *Unu...*

— *Împreună pe veci*, răspunse Eve.

— *RĂZBOI!*

Eve se năpusti înainte, Lăcusta desprinzându-și tălpicile de sol și gonind peste Dom. Podeaua de sub ea se înclină și se transformă într-o rampă în vreme ce fata apăsă butoanele de control al mediului, mașinăria zburând prin aer cu mugetul motorului de patru mii de cai-putere. Goliatul ridică un pumn de trei tone pentru a izbi Lăcusta și a o face bucăți, însă, la comanda Evei, podeaua se mișcă. Logika se poticni și picioarele îi derapară pe podea când Domnișoara Cârpeală ateriză pe umărul său. Turbocompressoarele activate de Eve intrară în acțiune și piconul străpunse ocularul drept al Goliatului și ieși prin dosul craniului său.

— *Prima lovitură dată de Domnișoara Cârpeală! țipă EmCee-ul. Moartea vine de suuuuuuus!*

Un urlat de răspuns al mulțimii. Zâmbetul Evei se lăți când impactul simpatetic îi urcă de-a lungul brațului. Tocmai își trăgea piconul din craniul Goliatului când pumnul imens al acestuia se strânse în jurul antebrațului Domnișoarei Cârpeală, mototolind armura ca pe o foaie de hârtie.

— *Te-a prins! strigă Cricket. Scapă de el!*

Eve percepu presiunea prin mânăca de control, amortizoarele automate intervenind înainte să simtă vreo durere.